

Kaukana katkeran betonihelvetin yläpuolella, kristallinkirkkaassa lasitalossa pilvien seassa, seisoo yksinäinen hahmo. Mies on keski-ikäinen, hänen tummat hiuksensa on kammattu siististi ja päällä on kallis puku. Huonetta koristaa joukko harvinaisia, osasta uniikkeja trooppisia kasveja – huonekaluja ei kasvualustojen lisäksi ole. Kirkkaiden silmien katse on suunnattu alaspäin, pilvien läpi kohti betonihelvettä, joka leviää alhaalla jokaiseen ilmansuuntaan silmäkantamattomiin.

Hän on jumala. Kaupungissa ei tapahdu mitään ilman hänen lupaansa. Mitä muuta jumaluus on kuin absoluuttista valtaa? Hän on kauan sitten ohittanut mahdissa mytologiset jumalat joiden olemassaoloa ei kukaan ehtinyt todistaa ennen uskontojen kuolemaa. Keski-ikäisestä ulkonäöstään huolimatta mies on elänyt kauan – tarpeeksi kauan nähdäkseen kuinka kaupunki on noussut kuolleen maan pinnalle.

Jossain alhaalla hänen uusin luomuksensa tekee työtään.

Johtokunta, joukko tarkoin valittuja miehiä ja naisia, oli kokoontunut jälleen kerran lasitornin yläkerrokseen. Pöydän päässä istui johtaja, hallitsija, jumala. Kultainen nimilaatta hänen edessään kantoi kirjaimia David Emory Uthar Stone ja niiden alla vaisu virallinen nimitys, kaupunginisä. David harvemmin jaksoi oikeasti välittää johtokunnan päätöksistä. Heidän valtansa oli mitätöntä, ja jumalan edessä he olivat enemmänkin eläviä muistilappuja tai –listoja kuin neuvonantajia. Elävä kalenteri muistuttamassa ikävistä asioista, eikä se valitettavasti mennyt koskaan hukkaan.

Ongelma ei ollut uusi. Se oli oikeastaan hyvin vanha ongelma, mutta siitä ei jaksettu välittää. Sen ratkaisu ei ollut viihdyttävä. Kaikesta huolimatta eräs henkilö jaksoi tuoda sen esiin kerran kuukaudessa. Ongelman virallinen nimi oli ”nollaluokan ongelma” ja sisältö lyhyesti selitettynä seuraava: Betonihelvetin kansalaisilla oli luokitukset ykkösestä yhdeksään. Luokan kymmenen kansalaiset asuivat lasipalatsissa betonihelvetin yllä. Ongelmana oli kuitenkin luokattomat tai luokan nolla kansalaiset. Rumia, likaisia, kelvottomia.

Tällä kertaa David saattoi vihdoinkin ilmoittaa kevyt virne kasvoillaan, että ratkaisu ongelmaan oli käynnissä.

Yksinäinen mies kulkee pitkin pimeää, likaista kujaa. Pitkä musta takki peittää ruumiin lähes kokonaan jättäen näkyviin vain raskaat saappaat, kromatut teräksestä tehdyt luonnottoman muotoiset kädet sekä julmat kasvot. Kasvoilta ei heijastu tunteita, ei mitään muuta kuin kylmyyttä. Suu on vääntynyt tiukaksi viivaksi ja silmien katse on pelottava ja laskelmoiva, läpitukevampi kuin molekyylikerät miehen sormenpäissä. Jossain takin, lihan ja luiden alla käy sydämen kanssa samaan tahtiin pienoisreaktori josta lähtevät sähköjohdot muodostavat verisuonien kaltaisen verkoston.

Käsintehty messias. Elektroninen pelastaja. Minne katosivat tunteet? Jäljellä on vain virtuaaliraivo aivojen kanssa symbioottisessa keskusprosessorissa, jossa tarkat koodirivit määrittävät tuhoisan käytöksen ja tekevät siitä puhdasta taidetta. Kaikki ajatuskuviot noudattavat samaa kaavaa loputtomassa silmukassa. ”Kansalaisluokka nolla, toimenpide: puhdistus”

Betonihelvetin alakerrassa likaisten ihmisten joukossa ei ole tilaa paeta. Jokaisen on

kuoltava vuorollaan. Eliitin maailmaa on suojeltava saastalta. Messias kulkee karjan joukossa tuomiopäivään saakka polkien jalkoihinsa epämuodostunutta ihmisjätettä jokaisella askeleella.